

ת"פ 19019/10/16 - מדינת ישראל נגד אמיר ג'בארה, מוחמד נאשף, שייך יוסף

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 19019-10-16 מדינת ישראל נ' ג'בארה(עציר)
ואח'

בפני כבוד השופט עמי קובו
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אמיר ג'בארה (עציר)
2. מוחמד נאשף (עציר) 3. שייך יוסף
(עציר)

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד רועי רייס

ב"כ הנאשם 1: עו"ד עלא תילאווי

ב"כ הנאשם 2: עוה"ד דרוויש נאשף ועיסא אבו אלקיעאן

ב"כ הנאשם 3: עו"ד חיים שוורצברג

גזר דין

רקע

1. במסגרת ת"פ 19019-10-16 ות"פ 19026-10-16 הורשעו הנאשמים בהתאם להודאותיהם בעובדות כתבי האישום המתוקנים בעבירות כדלקמן:

באישום הראשון:

א. **תמיכה בארגון טרוריסטי**, לפי סעיף 4(ז) לפקודת מניעת טרור.

באישום השני:

א. **קשירת קשר לפשע מתוך מניע עוינות כלפי הציבור**, לפי סעיף 499(א)(1) יחד עם סעיף 144 ו' בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

ב. **הסגת גבול כדי לעבור עבירה מתוך מניע עוינות כלפי הציבור**, לפי סעיף 447(א)(1) יחד עם סעיף 144 ו' בחוק.

ג. **הצתה בנסיבות מחמירות בצוותא**, לפי סעיף 448(א) סיפא יחד עם 29 לחוק.

בנוסף הורשע הנאשם 2 גם בעבירת **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק.

עמוד 1

באישום השלישי (אשר מיוחס לנאשם 3 בלבד):

א. **החזקת נשק**, לפי סעיף 144(א) לחוק.

2. על-פי המתואר בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, ארגון המדינה האסלאמית (דאע"ש), אשר מקורו בארגון אל קאעידה בעירק, מהווה אחד מכוחות המורדים המרכזיים הפועלים בזירת הג'יהאד בסוריה ובמקומות נוספים במזרח התיכון. הארגון מחזיק בתפיסה אסלאמית קיצונית וכחלק ממנה הארגון עוין את כל מי שאינו שותף לתפיסה זו לרבות מוסלמים ופועל בכוחנות ואלימות כלפי "כופרים" אלה. הארגון הוכרז ביום 3.9.14 כהתאחדות בלתי מותרת וביום 28.10.15 הוכרז כארגון טרור.

על פי עובדות האישום הראשון, החל מחודש מאי 2016, החלו הנאשמים להשתתף בקבוצת לימודי אסלאם אשר התכנסה מפעם לפעם במסגד בעיר טיבה. במסגרתה למדו הנאשמים לימודי "תווחיד" (ייחוד אללה כאל יחיד) ו"תג'ויד" (קריאה נכונה בקוראן) וכן שוחחו על אודות ארגון דעא"ש, עקרונותיו ותפיסותיו. באחד ממפגשי קבוצת הלימודים נשבעו הנאשמים אמונים ("ביעה") למנהיג ארגון דעא"ש אבו בכר אל בגדאדי זה בפני זה ובפני יתר משתתפי הקבוצה.

על פי האישום השני, ביום 11.6.19, ערב חג הקורבן המוסלמי, עתידה היתה להיערך הופעה של זמר ערבי ישראלי באצטדיון הכדורגל העירוני בעיר טיבה לרווחת והנאת תושבי טיבה והסביבה. כחודש לפני ההופעה המתוכננת, פרסמו הגורמים הרלוונטיים בעירייה את ההופעה בדרכים שונות. **על רקע המפורט באישום הראשון, ראו הנאשמים בהופעה המתוכננת כמעשה כפירה בדת האסלאם. לפיכך, התכנסו ביום 9.9.16 בבית הנאשם 1 ודנו בפעולות שונות לסיכול ההופעה. בסופו של הדיון, קשרו הנאשמים קשר להסתנן לאצטדיון ולבצע בו הצתה. במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 10.9.16 נהג הנאשם 3 לתחנת הדלק ומילא את מיכל הרכב בדלק. בהמשך חזר לביתו ופגש את נאשמים 1 ו-2. הנאשמים הצטיידו בארבעה בקבוקים ריקים, מצתים וצינור ונסעו יחד לחורשה הסמוכה לאצטדיון. בחורשה שאב מי מהם באמצעות פיו בעזרת הצינור דלק ממיכל הדלק אל תוך ארבעת הבקבוקים ואז צעדו לכיוון האצטדיון כאשר הם מצוידים בבקבוקים ובמציתים. עם הגעתם לאצטדיון, בהיותם רעולי פנים, טיפסו מעל חומת האצטדיון והסתננו לתוכו. תחילה ניסו להצית עמוד תאורה ללא הצלחה, ובהמשך פנה הנאשם 1 לעבר לוח חשמל ועמוד תאורה אחר, שפך עליהם דלק, והציתם באמצעות מצית באופן שגרם למוקד להבות ואש גדולות וחזקות. במקביל, ניגש הנאשם 2 לעבר הבמה וכסאות הפלסטיק ושפך עליהם דלק. בהמשך חברו נאשמים 1 ו-3 אל הנאשם 2, הנאשם 3 ניסה להצית את הבמה באמצעות מצית ללא הצלחה, הנאשם 2 הצית את הבמה באמצעות מצית ומי מהנאשמים הצית את הכיסאות באמצעות מצית באופן שגרם לשני מוקדי להבות אש גדולות וחזקות. אז טיפס נאשם 3 מעל חומת האצטדיון ואילו נאשמים 1 ו-2 ניסו להצית עמוד חשמל נוסף, ללא הצלחה. בהמשך חברו לנאשם 3 ועזבו את החורשה יחדיו ברכב. כתוצאה מהמתואר עלו באש כ-500 כיסאות פלסטיק, רכיבים שונים בבמה, ארון החשמל, עמוד תאורה, חלק מהדשא ונגרמו נזקים כספיים המוערכים ב-78,000 ₪.**

חרף הנזקים המתוארים, גורמי העירייה הרלוונטיים היו נחוישים לקיים את ההופעה במועדה. לפיכך, הושקעו משאבים ומאמצים רבים בתיקון נזקי ההצתה. מאמצים אלו צלחו, כך שביום 11.9.16 בשעות הערב החלה ההופעה כמתוכנן בנוכחות קהל משתתפים של כ-3,000 אנשים. על רקע זה, בניסיון לסכל את ההופעה, התקשר נאשם 2 בשעה 20:21, באמצעות טלפון נייד אשר היה בשימוש של נאשם 1 למוקד חירום

עמוד 2

של משטרת ישראל ואמר למוקדנית "את מקשיבה? תשיבי! הטמנו מטען חבלה במגרש, בטייבה, תפנו את כל האנשים משם, תוך 10 דקות לפני שזה מתפוצץ". על אף שיחה זו, ההופעה התקיימה כמתוכנן.

על פי האישום השלישי, אשר מיוחס לנאשם 3 בלבד, בחודש אוקטובר 2013 הצטייד הנאשם 3 **בצינור בקוטר 4 צול, אבק שריפה ופתיל דליק לצורך הכנת מטען צינור נפיץ. בהמשך לכך, מילא הנאשם את הצינור באבק שריפה, אטם את הצינור משני צדדיו, קדח באמצעות מקדחה חור באמצע הצינור והשחיל לתוכו את הפתיל הדליק** (להלן: "המטען"). בסמוך לאחר מכן, ניגש הנאשם 3 עם המטען לשטח פתוח בטייבה, **הצית את הפתיל באמצעות מצית, התרחק בריצה מהמקום והמטען התפוצץ בהצלחה.**

3. הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לפיו הנאשמים הודו והורשעו בכתב האישום ונאשמים 1 ו-3 נשלחו לקבלת תסקיר שירות מבחן. כמו כן, הוסכם בין הצדדים כי לא ייגזר על הנאשמים עונש נפרד או נוסף בגין האישום הראשון.

תסקירי שירות המבחן

4. על פי תסקיר שירות המבחן אשר ניתן בעניינו של נאשם 1, הנאשם כבן 21, רווק, עבר להתגורר בארץ יחד עם משפחתו משוודיה בהיותו תינוק. הינו בעל השכלה של 11 שנות לימוד. לאחרונה בשל רצונו להצטרף לגדודים של לוחמים בסוריה טס לטורקיה, שם נכלא למשך חודשיים והושב לארץ מוצאו. מגיל צעיר פיתח אידיאולוגיה פוליטית על רקע למידת הקוראן. בשנות העשרה לחייו החל לצרוך סמים ואולם כאשר התקרב אל הדת, חדל מלצרוך סמים וכיום שולל שימוש בסמים. בהתייחס למעורבותו בעבירה הנוכחית, הנאשם אינו מודה בביצועה ואינו לוקח אחריות עליה. הנאשם הודה רק בכך שבשנת 2016, החל להשתתף בלימודי דת האסלאם במסגד בטייבה. לדבריו לא היה לו חלק בביצוע העבירה והוא נעצר על לא עוול בכפו. הנאשם תיאר חקירות קשות אשר הובילו את חברו להודות בביצוע עבירה אשר לא ביצע. מסר כי הודאתו בעבירה הינה בשל רצונו לסיים את ההליכים המשפטיים נגדו. בהערכת גורמי הסיכוי שקל שירות המבחן את היות הנאשם צעיר בעל יכולות וורבליות וקוגניטיביות תקינות. שירות המבחן התייחס לכך שהנאשם התקשה למצוא מענה רגשי לצרכיו במשפחת המוצא, וכן כי לנאשם קשר מורכב עם הוריו, עליו סרב להרחיב. בנוסף התרשם שירות המבחן מתחושת תלישות רבה כאשר הנאשם לא הצליח למצוא מענה בקבוצת השווים ומצא מענה בחברה קיצונית המונעת מאידיאולוגיה פוליטית ודתית. שירות המבחן התרשם כי חשיפתו לחברה שולית והעמקת השתייכותו הפוליטית מעמידה אותו בסיכון לחזור על מעורבותו בעבירות בטחון ובפלילים. שירות המבחן סבר כי הנאשם הינו בעל עבר התמכרותי אשר שיתף באורחות חייו באופן מגמתי ושלל כל נזקקות טיפולית. נוכח זאת לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו.

5. על פי תסקיר שירות המבחן אשר ניתן בעניינו של נאשם 3, הנאשם כבן 27, נשוי ואב לשני ילדים. סיים 12 שנות לימוד והינו בעל תעודת בגרות חלקית. המשיך ללימודי הנדסאות רכב כשנתיים נוספות, אולם לא השלים את חובותיו הלימודיים לקבלת תעודת מקצוע. מגיל 14 החל להשתלב בעבודות מזדמנות שונות וזאת נוכח צרכיו בסיוע בפרנסת המשפחה. הנאשם גדל בסביבה שולית ועבריינית שאופיינה במצב סוציו אקונומי נמוך. משפחתו התמודדה עם קשיים הישרדותיים לצד קשיי פרנסה, כאשר במשפחת המוצא היה חשוף למורכבות וקונפליקטים בין הוריו. בהתייחס לנסיבות מעצרו, תיאר הנאשם את קשריו עם שותפיו לתיק, תיאר כי בחודשיים שקדמו למעצרו החל לגלות עניין וסקרנות בתפיסת העולם של דאע"ש, דבר שבא לידי ביטוי במעקב אחר סרטונים ברשת האינטרנט.

בנוסף, התחבר לקבוצה חברתית במסגרת מפגשי לימוד במסגד בו נהג להתפלל ובמקביל השתייך לעמותה אשר התנגדה לשלטון המקומי בטייבה. את התנהלותו הסביר על רקע עמדות בהן החזיק דאז לגבי דרכים לגיטימיות לקחת שליטה ולחזק את הארגון בו תמך. הדגיש כי לא היה בכוונתו לפגוע בחיי אדם. בהתייחסו לאישום השלישי, מסר כי נוכח סקרנותו הסתייע במכר להרכבת המטען וזאת ללא כוונה לפגוע באחר. לדבריו מדובר באירוע חד פעמי. הנאשם תיאר כי לא היה ער לחומרת מעשיו והסיכון שבמצבו, תיאר היגררות אחר שותפיו לעבירות, ללא כל יכולת לגלות אסרטיביות או להפסיק את ההתנהלות האלימה והפוגענית. הנאשם 3 שיתף בחרטה שחש נוכח מעשיו והמחירים הרבים ששילם. ביטא רצון להשתלב בכל תכנית טיפולית, גם באם יישפט למאסר, וזאת כדי להפחית מרמת הסיכון למעורבותו החוזרת בפלילים ובהתנהלות אנטי ממסדית. שירות המבחן התרשם מנאשם צעיר בלתי מגובש, בעל דימוי עצמי נמוך, קווי אישיות אימפולסיביים ואנטיסוציאליים ועמדות בעייתיות, אשר חיפש אחר מקורות השתייכות ובחר בקשרים חברתיים בעייתיים במסגרתם התחזקו עמדותיו האנטי ממסדיות והוא קיבל לגיטימציה לשימוש בכוח ואלימות. שירות המבחן התרשם מקושי בהתבוננות עצמית ולקיחת אחריות מלאה על מצבו כשניכרת נטייה להשלכת האחריות על גורמים חיצוניים, תוך תפיסתו העצמית כקורבן. עוד בלטו קשייו לבחון את פגיעתו בסביבתו, את הכוחנות, האלימות והאיום שבמעשיו והעדר יכולת אמפטית ביחס לאחר. בבחינת גורמי הסיכוי לשיקום שקל שירות המבחן את גילו הצעיר, תפקודו התקין, העדר עבר פלילי, העדר שימוש בסמים, וקיומה של מערכת משפחתית תומכת. כגורמי סיכון שקל שירות המבחן את נסיבות חייו המשפחתיות המורכבות, חולשתם של גורמי תמיכה ביכולת להציב גבולות, קשייו בקבלת סמכויות וגבולות, התנהלותו במסגרת קשרים חברתיים שוליים, אופי פוגעני ואליים של מעשיו, קשייו לבחון את המניעים לבחירותיו, נטייתו להשליך אחריות למעשיו על גורמים חיצוניים וקושי להבין את הפגיעה שבמעשיו. מבדיקת הפרמטרים העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה הינה בינונית וכי חומרתה, אם יפעל שוב באלימות, צפויה להיות גבוהה. נוכח זאת, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, והמליץ על ענישה קונקרטיה אשר תציב גבול ברור ותסמן את הפסול בהתנהגותו.

ראיות לעונש

6. מטעמו של נאשם 1 הוגש מכתבו של עו"ד שועאע מנסור מסארווה, ראש עיריית טייבה (נ/1), אשר כתב בשבחו של הנאשם ושל אביו אשר הביעו את התנצלותם על המעשה וביקשו להשתתף בתיקון הנזקים שנגרמו. לדברי ראש העירייה הוא מכיר את הנאשם 1 כילד נעים הליכות, ומכיר את אביו של הנאשם כמחנך בבית הספר התיכון בעיר, אשר מלמד את מקצוע האזרחות ומלמד את ערכי הדמוקרטיה. האב מתנדב לאחר שעות העבודה בפעילויות חינוך וקידום סובלנות וערכי הדמוקרטיה כדי לכפר על מעשי בנו.

כמו כן העידה אימו של נאשם 1, סוזאן ג'אברה, תיארה כי היא ממוצא שוודי, שם נולדו הילדים וכי משפחתם הינה נורמטיבית. היא עובדת עבור הממשלה בשוודיה ובכוונתם לעבור חזרה לשם בכדי להרחיק את הנאשם מהסביבה בה הוא חי.

בנוסף העיד אביו של נאשם 1, חכים ג'אברה, אשר הוסיף כי המשפחה עוברת תקופה לא קלה. בתפקידו הוא מורה לאזרחות ולקח על עצמו לעזור לבנו ללמוד מהטעויות שעשה ולשנות את סביבת מגוריו ולעבור להתגורר בשוודיה. אימו של הנאשם היא שוודית וייתכן שקיומן של שתי זהויות עומד ברקע למעשים.

7. 2/ - מסמך רפואי בעניינו של נאשם 3 המתייחס לניסיונותיו לשים קץ לחייו במהלך שהותו במעצר.

8. מטעמו של נאשם 3 העיד אביו, שייך יוסף עבד אל חליל, שתואר כי משפחתם הינה משפחה נורמטיבית ובעקבות מעשיו של בנו, ישנו קושי משמעותי בבית.

טיעוני הצדדים

9. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד רועי רייס, כחלק מהסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים יטען כי האישום הראשון הינו רלוונטי רק כרקע ומניע לאישום השני, כאשר לטענת המאשימה המעשים המתוארים באישום השני בוצעו על רקע הזדהות עם ארגון דאע"ש ולא רק כחלק מהשקפה דתית קיצונית. באשר לאישום השני, מתחם העונש ההולם בהתייחס לנאשמים 1 ו- 3 הינו בין שלוש וחצי שנות מאסר לבין שש וחצי שנות מאסר. באשר לנאשם 2 המתחם ההולם הינו בין 4 ל- 7 שנות מאסר, וזאת בעקבות עבירת האיומים המיוחסת לו. באשר לאישום הנוסף אשר מיוחס לנאשם 3 בלבד, הרי שמתחם העונש באשר לאישום הזה הינו בין 8 ל- 16 חודשי מאסר.

באשר לאישום השני, הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו הם שלמות הרכוש והקניין, שלמות הגוף במובן של האפשרות הברורה, אשר הוכרה בפסיקה בדבר התפשטות אש שמוצתת ברכוש כלפי אוכלוסייה שנמצאת בקרבת מקום או כלפי לוחמי אש. כמו כן, פגיעה בסדר היום הציבורי התקין, שלווה הציבור וחופש הדת של הציבור. מידת הפגיעה בערכים היא פגיעה חמורה וקשה מאוד נוכח נסיבות העבירה. מדובר באירוע שכולו תוצאה של תכנון מוקדם ומוקפד. החל מהפגישה בביתו של נאשם 1 ועד היישום של העבירה. בנוסף, כל השלושה, כל אחד בחלקו, הינו דומיננטי ומשפיע. בשלב הראשון נאשם 3 הוא זה שהגה את הרעיון אבל בשלבי הביצוע אפשר לראות כי נאשמים 1 ו- 2 פעילים יותר וגורמים לנזק רב יותר. מבחינת הנזק שנגרם בפועל, מדובר בנזקים כבדים הכוללים נזק כספי מידי של 78,000 ₪ שנגרם לעירייה, וכן ההוצאות הנלוות לטיפול חירום בכדי לתקן את הנזקים ולהשמיש את המקום לקראת ההופעה שתוכננה. בנוסף, לנזק הפוטנציאלי יש משקל עצמאי וחמור בפני עצמו. מטרת העבירות היתה לכפות על ציבור שלם הימנעות מפעילות או הפגנת תפיסה אידיאולוגית שונה משלהם. הדבר עלול להביא את הרשויות להימנע מפעילויות מסוימות בליט ברירה כדי להימנע מסיכונים לציבור ובכדי לרצות פלג אידיאולוגי כזה או אחר באוכלוסייה. בכך עשויים היו להתפתח מתחים בין פלגי אוכלוסייה מסוימים, וכן היווצרות חשש של ממש לפגיעה בחופש הדת. הנאשמים ניסו למנוע התנהלות חברתית שנתפסה על ידם ככפירה, הם ניסו לכפות תפיסת עולם קיצונית על כלל האוכלוסייה. תפיסת עולם אלימה ואכזרית שמזוהה עם ארגון הטרור האכזרי ביותר היום וזאת באופן לא חוקי. הנאשמים פעלו מתוך עוינות כלפי ציבור המוסלמים המתונים. מדובר במניע אידיאולוגי שמקורו בשנאה כלפי הציבור המתון, ומקורו בהזדהות עם דאע"ש. שיקול זה הינו שיקול משמעותי לחומרה, לא רק בגלל כפל העונש בצידה של העבירה אלא גם על פי תיקון 113 לחוק אשר לפיו התקיימותו של מניע הוא שיקול לחומרה. כמו כן, מדובר על הצתה של נכס אשר משמש את הציבור, הכוונה אינה הצתה של רכוש של אדם פרטי על רקע סכסוך, שהיא חמורה כשלעצמה, אלא הצתה כאקט אנטי חברתי בניסיון לסכל שגרת חיים של ציבור.

בנוסף, באשר לנאשם 2 יש להתייחס גם לנחישות שלו במשך הפעילות העבריינית, כמתואר בכתב האישום. הוא לא יותר כאשר ראה כי העירייה הצליחה להותיר את האירוע על כנו, התקשר למוקד 100 ואיים כי הונח מטען חבלה במקום ויש לפנות את כל באי האצטדיון תוך 10 דקות. נוסף על כך שמדובר בעבירה עצמאית חמורה, הרי שהיא מלמדת כאמור על ההתמדה שלו להמשיך בתוכנית העבריינית. הפסיקה אשר הוגשה יש בה כדי

ללמד מכוח קל וחומר, שכן בכל פסקי הדין אשר הוגשו מדובר באירועים של הצתה בחלופה הקלה יותר, ללא עבירות נלוות וללא המניע של עוינות כלפי הציבור, וכמובן ללא שום גוון בטחוני. על כן המתחמים בעניינם של הנאשמים צריכים להיות גבוהים יותר מהאמור באותם פסקי דין. באשר למתחם באישום 3 אשר רלוונטי לנאשם 3 בלבד, מדובר באירוע של החזקת נשק של מטען חבלה מאולתר, הנאשם גם עשה בו שימוש מוצלח. הערכים החברתיים שנפגעו הם בטחון הציבור ושלמות הגוף. החשש הוא מפני פגיעה אפשרית בחפים מפשע בין במתכוון ובין שלא. מידת הפגיעה בערכים היא משמעותית נוכח התכנון המוקדם, השגת החלקים, ותפעולו. הנזק האפשרי הצפוי הינו ברור.

בהתייחס לעונש הראוי יש לערוך אבחנה בין הנאשם 3 לבין נאשמים 1 ו- 2. הסיבה להבחנה נוגעת לשיתוף הפעולה של נאשם 3 עם רשויות החוק. הנאשם 3 הודה במהלך החקירה במיוחס לו והפליל את הנאשמים האחרים, הוא לקח אחריות על מעשיו ותרם תרומה משמעותית לחקירה. זאת בהבדל מנאשמים 1 ו- 2, אשר שתקו בחקירות ואף הפגינו התנהגות ואמירות קיצוניות. אבחנה נוספת ביניהם היא בעניין תסקיר שירות מבחן. נאשם 2 ויותר מראש על תסקיר כך שאין אפשרות להציג כל אופק שיקומי בעניינו. נאשם 1 המשיך בפני שירות המבחן את אותו קו התנהגות שהפגין בחקירה, אינו משתף פעולה ושלל קשר לעבירות. באשר לנאשם 3 ההירתמות הינה אופטימית יותר. אלמנט נוסף אשר מבחין ביניהם הינו העבר הפלילי, נאשם 3 נעדר עבר פלילי לעומת נאשמים 1 ו- 2 שהם בעלי עבר פלילי, כאשר לחובת נאשם 1 גם מאסר על תנאי בר הפעלה בן 5 חודשים. עם זאת, אין מקום לגזור בעניינו של נאשם 3 עונש ברף התחתון של המתחם, וזאת נוכח הצורך לשקול בין היתר שיקולי הרתעה שהינם בעלי חשיבות גדולה בתיק זה, שעה שהמדובר בעבריינות על רקע דתי קיצוני בשל תמיכה בארגון טרור. המסר חייב להיות קשה ומרתיע לפיו פעילות כזו תסתיים בענישה מרתיעה וקשה. על כן, עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשמים את העונשים הבאים: על הנאשם 1, עונש מאסר בפועל למשך 5 וחצי שנות מאסר וכן הפעלת התנאי במצטבר. על הנאשם 2, עונש מאסר של 6 שנים. על הנאשם 3, עונש מאסר של 4 וחצי שנות מאסר בגין האישום השני ו- 12 חודשים בגין האישום השלישי במצטבר, סה"כ 5 וחצי שנות מאסר. כמו כן עתר ב"כ המאשימה להשית על שלושת הנאשמים מאסר על תנאי, קנס ופיצוי כספי מלא לטובת העירייה שיחולק בין הנאשמים.

10. לטענת ב"כ הנאשם 1, עו"ד עלא תילאווי, בראשית דבריו הדגיש כי הנאשם אינו חוזר בו מהודאתו וזאת על אף הדברים שנכתבו בתסקיר שירות המבחן. עיון בכתב האישום מלמד כי במעשים המתוארים של הנאשם אין כל אזכור לתפיסות האלימות של דאע"ש. הנאשמים השתתפו בקבוצה ללימוד האסלאם, קבוצות כאלו קיימות גם בבתי ספר. זה כשלעצמו אינו מהווה עבירה ואין לו שום קשר לדאע"ש, או לתפיסה של הארגון. העבירה היחידה שנוגעת לדאע"ש היא תמיכה באותו ארגון. תמיכה זו היא בעלת משקל עונשי אפסי. זאת משום שמעבר להרמת יד ושבועה, הם לא עשו דבר שקשור בארגון. באשר לאישום ההצתה, הרקע לאותו אישום אינו חברות או תמיכה בארגון דעא"ש, אלא תפיסה איסלאמית מסוימת של הנאשמים. באשר לחלקו של הנאשם 1, מוסכם כי מי שהגה את רעיון ההצתה הינו נאשם 3, מי שעשה את המעשה הפיזי הראשון כדי להתחיל בביצוע עבירת ההצתה הינו נאשם 3, אשר נסע ברכבו והביא דלק. החלק המעשי של נאשם 1 הינו הצתת ארון החשמל ועמוד התאורה. כל שאר הדברים אינם מיוחסים לו. מדיניות הענישה בעבירות של הצתה, גם במקרים של הצתה של מגרשי כדורגל, נמוכה משמעותית מהמתחם לו טוענת המאשימה. בהינתן חלקו של הנאשם 1 הרי שמתחם העונש צריך להיות בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל. באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם הרי שמדובר בנאשם צעיר, בן 20 בעת ביצוע העבירה. נסיבות חייו מפורטות בתסקיר. הנאשם הודה וחסך את ניהול המשפט. הנאשם ואביו הביעו חרטה על המעשים, האב אף פנה מיוזמתו והציע לסייע ולתרום

לשיקום הנזקים. בסופו של יום האירוע התקיים והמסר שניסו הנאשמים להעביר לא עבר. לא היתה כוונה לפגוע בשגרת חיי הציבור. הנאשם ניסה לפעול ומשלא הצליח חדל ולא ניסה שנית. אמנם יש לנאשם מאסר על תנאי בגין עבירת אלימות, אבל הכוונה היתה לאלימות כלפי אדם ולא לאלימות באופן כללי ומכיוון שבתיק דן היתה כוונה לפגוע ברכוש ולא באדם, אין מקום להפעיל את התנאי. בנוסף יש לקחת בחשבון כי הנאשם הינו "בגיר צעיר", על כל המשתמע מכך. הוא מצוי בכלא בטחוני ובשל כך נתון בתנאים קשים. לפיכך, עתר ב"כ נאשם 1 להסתפק בהטלת עונש בשליש הנמוך של המתחם ולהימנע מהפעלת מאסר על תנאי.

11. לטענת ב"כ הנאשם 2, עוה"ד דרוויש נאשף ועיסא אבו אלקיעאן, המאשימה נתפסת לכלל טעות כשהיא מבקשת להחמיר בעונש מטעמי הרתעה, שכן אין המדובר באירוע שכיח שיש להרתיע את הציבור מפני חזרה עליו. מדובר באירוע נדיר ועל כן מתחמי הענישה להם טוענת המאשימה אינם מתאימים. האישום הראשון תוקן לעבירה של תמיכה בארגון טרור, חלף חברות בארגון טרור, על כל המשתמע מכך. על כן העונש באשר לאישום זה הינו אפס וזאת משום שהמשמעות של הדברים היא ניתוק מעשה העבירה מהתמיכה בארגון. הרקע למעשה באישום השני הוא התפיסה הדתית כפי שנטען בהרחבה על ידי ב"כ נאשם 1. אין מחלוקת כי יש הבחנה בין נאשם 2 לאחרים בשל עבירת האיומים. עם זאת מדובר בעבירה שצורפה לאישום השני והיא אינה אירוע בפני עצמו ומשכך השוני בענישה בינו לבין האחרים צריך להיות מזערי, לכל היותר בחודש ימים והמתחם בעניינם של הנאשמים 1 ו- 2 צריך להיות זהה. המעשים בוצעו על רקע עוינות ולא על רקע של גזענות. הפגיעה שנגרמה היא כספית בלבד. ההצתה בוצעה במגרש כדורגל שהינו מקום פתוח בניגוד למקום סגור שבו אין לדעת להיכן תתפשט האש. המגרש ממוקם במקום שבו אין בתי מגורים סביב, והגם שברמה התיאורטית האש יכולה להתפשט הרי שבנסיבות המקרה דן, הפוטנציאל של התפשטות האש הוא קטן משמעותית. באשר לדומיננטיות של נאשם 2, הרי שעובדות כתב האישום ברורות ואי אפשר לטעון לגביו שחלקו היה שונה משל האחרים. לנאשם 2 אמנם ישנה הרשעה, אך היא משנת 2006 ומאז לא ביצע הנאשם אפילו עבירה אחת. העבר הפלילי שלו הוא זניח, הן בשל מהותו והן בשל חלוף הזמן שבינתיים ההרשעה התיישנה. במקרים בהם היו אירועי הצתה על רקע גזענות בין יהודים לערבים, שהיו חמורים יותר, הוטלו עונשים של חודשים בודדים. בעניינו של הנאשם 2 אמנם לא נתבקש תסקיר, וזאת הואיל וב"כ הנאשם לא מצא טעם בכך, אך לא ניתן לזקוף זאת לחובתו של נאשם 2. הנאשם בן 32, התגורר בבית אימו, עבד בעבודה מסודרת עד אשר פוטר על רקע צמצומים בעבודה ואז התקרר לדת. הנאשם הודה במיוחס לו והיום הוא מבין את הפסול שבמעשיו, יודע כי פגע בקהילה שלו ובאנשים הקרובים אליו והוא מתחרט חרטה כנה.

12. לטענת ב"כ הנאשם 3, עו"ד חיים שוורצברג, מדובר בתיק שהחל בקול תרועה רמה והסתיים בקול ענות חלושה. יש מקום לאבחן בין מצבו של נאשם 3 לבין שאר הנאשמים כפי שנטען על ידי ב"כ המאשימה. הגם שנאשם 3 הוא זה שהעלה את רעיון ההצתה, הרי שבפועל מרגע שהרעיון הועלה כל הנאשמים פעלו יחד באותה מידה ולא ניתן לטעון כי הוא היה בעל החלק העיקרי. כתב האישום מלמד על כך שחלקו בהצתה בפועל היה הקטן ביותר, הוא אף עזב את האצטדיון בעוד האחרים המשיכו במעשיהם. הנאשם אדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, נשוי ואב לילדים. הוא טעה והוטעה בקבלה ולימוד של עמדות דתיות. הוא הביע חרטה עמוקה על מעשיו. השבר במשפחתו בעקבות המקרה הוא עצום. העונש על המקרה לא יסתיים בגזר הדין, אלא הוא ישפיע על כל בני המשפחה. אחד מבני המשפחה אשר עבד במקום מסוים, פוטר לאחר שהתגלה המקרה. הנאשם ניסה להתאבד כאשר היה במעצר.

באשר לתסקיר שירות המבחן, מדובר בתסקיר סביר יחסית לאירוע המתואר. אין תסקירים חיוביים כאשר מדובר בעבירות ביטחוניות. הסכמת המאשימה לפיה האישום הראשון לא רלוונטי לעניין העונש אינה עולה בקנה עם הניסיון לטעון כי האישום הראשון היה הרקע לאישום השני. אין כל הוכחה ראייתית לכך שהמעשה בוצע על רקע המתואר באישום הראשון. מבלי להקל ראש בחומרת המעשים, מדובר בהצתה שנעשתה באישון לילה כאשר לא היתה כוונה לפגוע בחיי אדם. הנאשם כבר נמצא 14 חודשים במעצר ויש להסתפק בכך או לכל היותר להוסיף על כך תקופה קצרה בלבד. לפיכך עתר ב"כ נאשם 3 להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם.

13. הנאשמים הביעו חרטה וצער על מעשיהם. נאשם 3 הוסיף כי למד את הלקח ושילם על מעשיו ביוקר, ואילו היה יכול לחזור לאחור, לא היה מבצע את המעשים.

דין - קביעת מתחם העונש ההולם

14. האישום השני בכתב האישום מתאר אירוע אחד, אשר מייחס לנאשם 2 עבירה נוספת אשר אינה מיוחסת לנאשמים האחרים, ומכאן שיש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לנאשמים 1 ו- 3 ומתחם עונש הולם נפרד לנאשם 2. האישום השלישי, אשר מיוחס לנאשם 3 בלבד, מתאר אירוע נוסף ובגינו יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד.

15. במקרה דנן, **הערכים החברתיים** אשר נפגעו באשר לאירוע המתואר באישום השני הינם שלמות הרכוש וקניינו של הציבור, פגיעה בסדר הציבורי התקין, שלוות הציבור וחופש התרבות והדת של הציבור. בהקשר זה יודגש כי חופש הדת כולל בחובו אף את החופש מדת, ואת זכותו של כל ציבור לקיים אורח חיים כרצונו שאינו על פי תפיסת עולם דתית קיצונית. הערך החברתי אשר נפגע באשר למתואר באישום השלישי, החזקת הנשק, הינו שלמות הגוף, ובטחון הציבור.

16. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי הפגיעה בערכים המוגנים באישום השני הינה ברף משמעותי. זאת בשים לב לנזק שנגרם ממעשיהם של הנאשמים, ונוכח העובדה כי המניע לביצוע המעשים היה עוינות כלפי ציבור ותכליתם לשבש אירוע תרבות שנועד לרווחת ציבור תושבי טייבה והסביבה.

על חומרתה של עבירת ההצתה בנסיבות מחמירות (במטרה לפגוע בנכס המשמש את הציבור) ניתן אף ללמוד מהעונש אשר קבע המחוקק בצידה שהינו עונש של 20 שנה.

באשר לחומרתה של עבירת ההצתה במטרה לפגוע בנכס המשמש את הציבור ראו דברי השופט י' דנצינגר ברע"פ 1414/15 **מדינת ישראל נ' פדר** (15.4.15):

"עבירת ההצתה היא מהחמורות שבספר החוקים וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה נוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכושו של אדם. בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתה היתרה של העבירה שראשיתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה היקפה, אין איש יודע, שכן מנהגה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה... המחוקק ביטא חומרה זו משהעמיד את העונש המרבי לצידה של העבירה על 15 שנות מאסר ו-20 שנות מאסר כאשר היא מבוצעת בנסיבות מחמירות, בין היתר כאשר מטרת ההצתה היא פגיעה בחיי אדם. בהתאמה לכך, גישתו העקבית של בית משפט זה באשר לרמת הענישה בעבירות ההצתה היא כי, ככלל, יש להתייחס בחומרה לעבירה זו ולהשית עונשי מאסר לריצוי בפועל על מבצעי העבירה באופן שיבטא את שיקולי הגמול והרתעת הרבים יחדיו".

ראו גם ע"פ 3116/13 קבלאן נ' **מדינת ישראל** (15.10.13); ע"פ 1846/13 עמאש נ' **מדינת ישראל** (1.12.13); ע"פ 3074/07 **מדינת ישראל נ' אבו תקפה** (27.3.08); ע"פ 6463/11 ברדוגו נ' **מדינת ישראל** (5.6.12); ע"פ 5234/10 **עקראוי נ' מדינת ישראל** (12.6.11).

הפגיעה בערך המוגן באישום השלישי הינה ברף בינוני בשים לב לעובדה כי הנאשם החזיק במטען חבלה מסוג צינור אשר עלול היה לגרום נזק משמעותי, ואולם הנאשם 3 הפעיל את המטען באזור מבודד, כך שלא נגרם בפועל סיכון ממשי למאן דהוא.

בית-המשפט העליון עמד על חומרת עבירות בנשק בע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (19.1.14), וקבע כי "הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות".

חומרה נוספת למעשיו של הנאשם 3 נלמדת מאופיו של הנשק אותו החזיק, מטען חבלה מאולתר, שהינו נשק התקפי שאינו מיועד להגנה עצמית, ומכאן אף החומרה הרבה שבהחזקתו. זאת הגם שהנאשם לא עשה בנשק שימוש שנועד לפגוע באחרים.

יפים דברי בית המשפט העליון בע"פ 1332/04 **מדינת ישראל נ' פס** (19.4.04):

"כבר נאמר לא אחת בפסיקתנו כי מידת העונש המוטל בגין עבירות המבוצעות בנשק מושפעת מפוטנציאל הסיכון הרב הטמון בנשק המוחזק שלא כדין... בבוא בית המשפט לגזור את הדין בעבירה של החזקה ונשיאה של נשק, עליו להתחשב בנסיבות בהן באה לידי ביטוי החומרה המיוחדת שבעבירה. בין היתר, יתן בית המשפט דעתו לסוג הנשק המוחזק שלא כדין... כאשר מדובר בנשק שעל-פי טיבו אינו מיועד להגנה עצמית וכל כולו נשק התקפי רב עוצמה אשר השימוש בו יכול להביא להרג ללא הבחנה, יש בעבירת החזקה והנשיאה של אותו נשק חומרה מיוחדת".

17. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים בהם בוצעו עבירות הצתה על רקע אידיאולוגי הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

א. בע"פ 401/16 **מדינת ישראל נ' גבאי** (28.9.16), התקבל ערעור המדינה על קולת העונש ונדחה ערעורו של הנאשם על חומרת העונש. הנאשם הורשע בעבירות הצתה, השחתת פני מקרקעין, החזקת סכין, הסתה לאלימות, איסור פרסום הסתה לגזענות ותמיכה בארגון טרור. הנאשם הצית עם שניים נוספים את בית הספר הדו-לשוני בירושלים. נקבע כי החומרה שבעבירה מתעצמת שעה שמדובר בהצתת ביה"ס בו לומדים תלמידים יהודים וערבים בצוותא, וזאת מתוך מניע של שנאה. הנאשם ללא עבר פלילי. **בבית המשפט המחוזי נקבע מתחם לעבירת הצתה בין שנת מאסר ל- 5 שנות מאסר**. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל בגין ההצתה, חודשיים בגין החזקת סכין ו-10 חודשים בגין מעשי הסתה (סה"כ 36 חודשי מאסר בפועל). בית המשפט העליון גזר על הנאשם **40 חודשי מאסר** לריצוי בפועל תוך שקבע כי לעניין החזקת הסכין לא היה מקום לצבור את העונש, כך שהלכה למעשה מדובר בתוספת של 8 חודשי מאסר.

ב. בע"פ 5794/15 **מדינת ישראל נ' טוויטו** (31.1.16), התקבל ערעור המדינה על קולת עונשם של נאשמים אשר הורשעו בעבירות של הצתה והשחתת פני מקרקעין. הנאשמים הורשעו בהצתת בית הספר הדו-לשוני בירושלים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית נמוך מידי בעיקר בחלקו התחתון (12 חודשים) והעמיד את עונשם של הנאשמים

32 ו- 38 חודשי מאסר (חלף 24 ו- 30 חודשי מאסר).

ג. בע"פ 5873/09 **ביומי נ' מדינת ישראל** (28.12.10) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירות של הצתה במטרה לפגוע בנכס המשמש את הציבור, ייצור נשק, נשיאת נשק ועוד, וכן בצירוף תיקים נוספים. הנאשם, ביחד עם אחרים, ייצר בקבוקי התבערה, ובשעת לפנות בוקר שבר חלון במשרד של ישיבה, השליך פנימה את בקבוקי התבערה, ונמלט. נגרם נזק למשרדי הישיבה. נאשם בעל עבר פלילי משמעותי, הודה באשמה. **נקבע עונש של שלוש שנות מאסר לעבירות שבאירוע ההצתה**, ושנה נוספת בגין התיקים המצורפים, וכן הופעלו מאסרים על תנאי (סה"כ 4 שנים בגין מכלול התיקים, ו- 54 חודשי מאסר בפועל כולל הפעלת התנאים).

ד. בע"פ 8756/13 **מדינת ישראל נ' יוסף** (30.6.14), התקבל ערעור המדינה (על פסק הדין שניתן במסגרת ת"פ (מח' י-ם) 52691-02-13). שם הורשעו הנאשמים בעבירת הצתה. הנאשמים הציתו את משרדי קבוצת הכדורגל בית"ר ירושלים, בעקבות החלטת ההנהלה לקבל שחקנים מוסלמים לקבוצה. הנאשמים נסעו לתחנת דלק, רכשו מציתים, מילאו בקבוקים בדלק ונסעו למגרש. כשהגיעו נכנסו אל שטח המגרש כשהם רעולי פנים ניפצו את חלונות המשרדים, שפכו את תכולת הבקבוקים והציתו את המשרדים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם שבין 10 ל- 30 חודשי מאסר**. נאשם 1 נדון בבית המשפט המחוזי ל- **15 חודשי מאסר** וכן הפעלת מאסר על תנאי, חלקו בחופף (סה"כ 22 חודשים). בית-המשפט העליון החמיר בעונש כך שהמאסר על תנאי של 12 חודשים יופעל כולו במצטבר, סה"כ 27 חודשים. נאשם 2 נידון ל- **10 חודשי מאסר**.

ה. בע"פ 6204/13 **סופר נ' מדינת ישראל** (28.1.14), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירת הצתה. הנאשם הכין בקבוק תבערה אותו השליך לעבר ביתו של המתלונן שהינו ממוצא ערבי. הבקבוק פגע בחלקה התחתון של הגדר, התפוצץ והצית חלק מהברזנט. דיירי הבית כיבו את השריפה. נקבע מתחם ענישה **בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 36 חודשי מאסר בפועל**. הנאשם **נידון ל- 12 חודשי מאסר בפועל**.

ו. בע"פ 3511/17 **מדינת ישראל נ' ריא** (17.9.17), התקבל ערעור המדינה כנגד עונשם של נאשמים אשר הורשעו בעבירות של ייצור נשק, נשיאה והובלת נשק, ניסיון הצתה והיזק בזדון. הנאשמים הכינו שישה בקבוקי תבערה, נכנסו אל תוך יישוב כשהם רעולי פנים, התמקמו בסמוך לחניון ובו מתחם המשמש לאירוח קבוצות והשליכו את בקבוקי התבערה אל עבר האוהל במטרה להציתו. חלק מבקבוקי התבערה שהתלקחו פגעו בגג האוהל, חדרו לתוכו וגרמו לשריפת חלק מן הגג ולשריפתם של כיסא פלסטיק ושטיחים אשר היו בתוכו. נקבע כי מתחם הענישה ההולם (בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין שנה וחצי מאסר בפועל) נוטה לקולא. על הנאשמים הושטו **12 חודשי מאסר בפועל** חלף 6 חודשי עבודות שירות.

ז. בת"פ (מח' נצ') 57576-04-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.12.17), הורשע נאשם לאחר ניהול הוכחות בעבירות של הצתה בנסיבות מחמירות, השחתת פני מקרקעין ממניע עוינות כלפי ציבור, קשירת קשר לפשע ועוד. הנאשם הצית יחד עם אחרים את כנסיית הלחם והדגים באמצעות חומר דליק וריסס כתובות על קיר הכנסייה. בית המשפט קבע **מתחם עונש בין 3 ל- 6 שנות מאסר בפועל**. הנאשם **נדון ל- 4 שנות מאסר בפועל**. יודגש כי פסק דין אינו חלוט.

ח. ת"פ (מח' מרכז-לוד) 8718-02-14 **מדינת ישראל נ' ריכטר** (4.2.15), הנאשם הורשע

בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע מתוך מניע גזענות או עוינות כלפי ציבור, הצתה בצוותא חדא, והשחתת פני מקרקעין בצוותא חדא מתוך מניע גזענות או עוינות כלפי ציבור. הנאשמים והאחרים אשר קשרו קשר ביניהם, הגיעו רעולי פנים ליישוב ערבי, שם שפכו חומר דליק על משאית ומכונת והציתו אותם. כתוצאה מכך נגרם נזק רב למשאית והמכונת הושבתה. מעשיו של הנאשם בוצעו בעודו אמור להיות נתון במעצר בית בגין תיק אחר. הנאשם צעיר נעדר עבר פלילי. נקבע **מתחם עונש שבין 25 ל-50 חודשי מאסר בפועל**. הנאשם **נידון ל-36 חודשי מאסר בפועל**.

18. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים בהם בוצעו עבירות הצתה שלא על רקע אידיאולוגי הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

א. בע"פ 7496/12 **זיתוני נ' מדינת ישראל** (24.6.13), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירות של הצתה, היזק לרכוש והדחה בחקירה. הנאשם הדיח שני קטינים, עימם קשר קשר, הצית רכבו של אדם באמצעות זריקת בקבוקי תבערה לעברו. לנאשם עבר פלילי משמעותי ומאסר על תנאי, תסקיר שירות המבחן המליץ על ענישה מוחשית. נקבע מתחם שבין **שלוש לחמש שנות מאסר**. הנאשם **נידון ל-40 חודשי מאסר בפועל** (וכן הפעלת מאסר מותנה של 7 חודשים, סה"כ **47 חודשי מאסר**).

ב. בע"פ 60/12 **עמר נ' מדינת ישראל** (7.11.12), הורשע נאשם לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירת הצתה של בית עסק ממנו פוטר. הנאשם נכנס לעסק באמצעות מפתח שהיה ברשותו, והצית בו אש בשלושה מוקדים שונים, באמצעות חומר דליק. הנאשם צעיר, בעל עבר פלילי אשר חלקו התיישן. **נידון ל-4 שנות מאסר בפועל**.

ג. בע"פ 6463/11 **ברדוגו נ' מדינת ישראל** (5.6.12), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירת הצתה וכן בעבירות תעבורה נוספות. הנאשם ואחר שברו את החלון הקדמי הימני של הרכב אשר היה שייך לזוגתו של הנאשם, אשר נפרדה ממנו, ושילחו בו אש במזיד. כתוצאה ממעשיהם נשרף רכב האב ונשרפו גם שני כלי רכב אחרים שחנו בסמוך. נאשם צעיר, בעל נסיבות משפחתיות ואישיות, לחובתו עבר פלילי מכביד. **נידון ל-40 חודשי מאסר**.

ד. בע"פ 1951/14 **מקונן נ' מדינת ישראל** (15.2.15), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירת הצתה. הנאשם, אשר נפגע מדבריו של המתלונן, מילא דלק בשני בקבוקי פלסטיק ריקים ושפך אותם אל תוך חנותו של המתלונן, הצית את הדלק באמצעות מצית ועזב את המקום בעוד החנות עולה בלהבות. הנאשם צעיר נעדר עבר פלילי, אשר ביצע את העבירה בהיותו בגילופין. נקבע **מתחם עונש שבין שנתיים וחצי לארבע וחצי שנות מאסר בפועל**. **נידון ל-30 חודשי מאסר בפועל**.

ה. ע"פ 907/14 **רחמים נ' מדינת ישראל** (18.11.14), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירות הצתה וקשירת קשר לפשע. הנאשם הצית את רכבה של המתלוננת על רקע ויכוח של מה בכך. המערער בגיר צעיר, בעל הרשעה אחת במספר עבירות רכוש. נקבע **מתחם עונש בין שנתיים לארבע שנות מאסר**. **נידון ל-30 חודשי מאסר** (וכן הפעלת 6 חודשי מאסר על תנאי, סה"כ **36 חודשי מאסר**).

ו. בע"פ 2717/15 **חביבאללה נ' מדינת ישראל** (23.12.15) התקבל ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירה של הצתה. בעקבות עיקול שהוטל על ידי המועצה המקומית על חשבון הבנק של

אמו של הנאשם, מילא הנאשם בקבוק בבנוזין, שפך את הבנוזין והציצו. נגרם נזק לרכוש המועצה. נאשם ללא עבר פלילי, נטל אחריות למעשיו. בית המשפט העליון קבע מתחם שבין שנתיים עד חמש שנות מאסר, והפחית את עונשו ל- **28 חודשי מאסר בפועל** (חלף 36 חודשי מאסר בפועל).

ז. בע"פ 6326/17 **מחאמיד נ' מדינת ישראל** (3.12.17) הקל בית המשפט העליון בעונשו של נאשם שהורשע בעבירה של הצתה. הנאשם, ביחד עם אחר, הציתו צמחייה בשדה קוצים בכניסה ליישוב מי עמי. הנאשם היה בן 18 וארבעה חודשים בעת המעשה, וללא עבר פלילי. הרקע למעשה היגררות חברתית ולא ניתן לשלול היגררות במצבים פוליטיים. בהעדר קביעה חד משמעית כי המעשה בוצע ממניע אידיאולוגי העמיד בית המשפט העליון את מתחם הענישה על 15 עד 30 חודשי מאסר, והעמיד את העונש על **18 חודשי מאסר בפועל** (חלף 24 חודשים).

ח. בע"פ 5255/10 **רודוניה נ' מדינת ישראל** (27.3.11), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירות של קשירת קשר לפשע והצתה. על רקע חילופי דברים בין הנאשם למערער ועל רקע היות המתלונן ומשפחתו בני מיעוטים, הצית יחד עם אחרים את דלת הכניסה לדירת המתלונן וכתוצאה מכך נגרם נזק רב לדלת הכניסה ולחלל הכניסה. לנאשם רקע משפחתי קשה. לחובתו שתי הרשעות קודמות ואת העבירה ביצע בהיותו נתון תחת צו פיקוח. בית המשפט התייחס לכך כי גזר הדין אינו מחמיר עם הנאשם כלל. **נידון ל- 10 חודשי מאסר בפועל**.

19. לא נעלם מעיני כי ישנם מקרים בהם הורשעו נאשמים בעבירת הצתה הוטלו עונשים קלים יותר, ואף כאלה שאינם עונשי מאסר לריצוי בפועל. פסקי דין כאמור אף הוגשו לעיוני על ידי ב"כ הנאשמים (ראו בין היתר ת"פ (מח' מרכז-לוד) 18965-08-14 **מדינת ישראל נ' שלביאה** (10.9.15); ת"פ (מח' ב"ש) 21013-06-14 **מדינת ישראל נ' יוסף** (1.11.16); ת"פ (מח' חי) 29895-01-15 **מדינת ישראל נ' עוסמאן** (17.6.15 בעניינו של נאשם 1). עם זאת, במקרים אלו עמד הפוטנציאל השיקומי המשמעותי של הנאשמים אל מול עיני בית המשפט, וסבורני כי לא ניתן להקיש מאותם פסקי דין למקרה דנן. כך גם בע"פ 5690/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.12.15) נדחה ערעורו של קטין אשר הורשע בהצתת בית ספר בחיפה מתוך מניע גזענות או עוינות כלפי הציבור הערבי, ונגזר עליו עונש של 11 חודשי מאסר בפועל. ואולם, מדובר בעונש של קטין, אשר בית המשפט העליון הביע דעתו שמדובר בעונש קל.

20. באשר לבחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** במקרים בהם בוצעו עבירות של החזקת נשק קיימת פסיקה לפיה הוטלו בעבירות אלו עונשים חמורים יותר ממתחם העונש לו טוענת המאשימה (ראו בין היתר רע"פ 2406/16 **יונגר נ' מדינת ישראל** (29.9.16) שם נידון הנאשם ל- 4 שנות מאסר; ת"פ (מח' ב"ש) 56232-12-14 **מדינת ישראל נ' מכלוף** (8.9.15) שם נידון הנאשם ל- 3 שנות מאסר; בת"פ 53772-07-17 **מ"י נ' מלכה** (19.11.17), שם נידון הנאשם ל- 33 חודשי מאסר; ת"פ (מח' י-ם) 10735-08-09 **מדינת ישראל נ' דבאח** (16.3.10), שם נידון הנאשם ל- 30 חודשי מאסר בפועל). עם זאת, כאמור לעיל טען ב"כ המאשימה למתחם שהינו החל מ- 8 ועד ל- 16 חודשי מאסר, ואין מקום לקבוע מתחם גבוה יותר מהמתחם לו עתרה המאשימה.

21. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לכך שעל רקע תפיסתם הדתית-קיצונית של הנאשמים, ראו הנאשמים בהופעה אשר עתידה היתה להתקיים בערב חג הקורבן כפירה, ודנו באפשרויות לסיכולה. הוסכם על ב"כ הצדדים כי היה זה נאשם 3 אשר הגה את הרעיון להצית את האצטדיון, ובהמשך לכך קשרו ביניהם שלושת הנאשמים קשר להסתנן לאצטדיון בו

היתה מתוכננת להתקיים ההופעה ולבצע בו הצתה. הנאשם 3 נסע לתחנת דלק ומילא את מיכל הדלק ברכב. השלושה הצטיידו בארבעה בקבוקים ריקים, מציתים וצינור ונסעו יחד לחורשה הסמוכה לאצטדיון. שם שאבו דלק מתוך מיכל הדלק של הרכב אל תוך הבקבוקים וצעדו לכיוון האצטדיון כשהם רעולי פנים. עם הגעתם לאצטדיון, טיפסו מעל חומת האצטדיון והסתננו לתוכו. ניסו להצית עמוד תאורה ללא הצלחה. בהמשך שפך נאשם 1 דלק על לוח חשמל ועמוד תאורה והציתם, בעוד נאשם 2 שפך דלק על הבמה וכסאות הפלסטיק. נאשם 3 ניסה להצית את הבמה ללא הצלחה, ואז הצליח נאשם 2 להציתה. בהמשך מי מהנאשמים הצית את הכיסאות. נאשם 3 טיפס מעל החומה ויצא מהאצטדיון שעה שנאשמים 1 ו- 2 ניסו להצית עמוד חשמל נוסף, ללא הצלחה ואז עזבו אף הם. השלושה עזבו את החורשה יחדיו ברכב. על אף כל זאת, התקיימה ההופעה במועדה. בניסיון נוסף לסכל אותה, התקשר נאשם 2 במועד האירוע למוקד חירום של משטרת ישראל ואמר למוקדנית שישנו מטען חבלה באצטדיון וכי יש לפנות את כל יושביו תוך 10 דקות לפני שהוא מתפוצץ.

בנוסף, לנאשם 3 מיוחס אישום נוסף על פיו בחודש אוקטובר 2013 הצטייד בצינור בקוטר 4 צול, אבק שריפה ופתיל דליק לצורך מטען צינור נפיץ. בהמשך לכך, מילא הנאשם את הצינור באבק שריפה, אטם את הצינור משני צדדיו, קדח באמצעות מקדחה חור באמצע הצינור והשחיל לתוכו את הפתיל הדליק. בהמשך הפעיל אותו בשטח פתוח והמטען התפוצץ בהצלחה.

א. **התכנון שקדם לביצוע העבירה;** אין ספק כי למעשים המתוארים באישום השני קדם תכנון. הנאשמים, אשר החליטו לסכל את התקיימות ההופעה, התכנסו יחדיו כדי לחשוב על אפשרויות שונות לעשות כן. לבסוף כאשר החליטו על מעשה ההצתה, הצטיידו מבעוד מועד בדלק, מציתים, בקבוקים וצינור וכן הגיעו למקום כאשר הם רעולי פנים. מדובר במעשה הצתה מתוכנן לפרטים, כאשר הנאשמים הצטיידו מבעוד מועד בכל הנדרש לשם ביצוע זממם ונקטו באמצעים למניעת זיהויים.

באשר למעשיו של נאשם 3 המיוחסים לו באישום השלישי, הרי שעובדות האישום מלמדות כי הוא הצטייד מראש במרכיבים הנדרשים, הכין את המטען ואז הפעיל אותו, ואין ספק כי מעשיו אלו היו מתוכננים.

ב. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה;** באשר לאישום השני, הוסכם בין ב"כ הצדדים כי הרעיון הראשוני לבצע את הצתת האצטדיון היה של נאשם 3. ואולם, בהמשך קשרו הנאשמים קשר לבצע הצתה ולשם כך פעלו בצוותא, הצטיידו בארבעה בקבוקים ריקים, מציתים וצינור ונסעו יחד לחורשה הסמוכה לאצטדיון. מילאו דלק אל תוך ארבעת הבקבוקים וצעדו לכיוון האצטדיון, טיפסו מעל חומת האצטדיון וניסו להצית עמוד תאורה ללא הצלחה. בהמשך פעל כל אחד מהם על פי חלקו:

נאשם 1, שפך דלק על לוח חשמל ועמוד תאורה אחר, והציתם באמצעות מצית.

נאשם 2, שפך דלק על הבמה וכסאות הפלסטיק והצית את הבמה באמצעות מצית.

בנוסף, נאשמים 1 ו- 2 ניסו להצית עמוד חשמל נוסף, ללא הצלחה, לאחר שנאשם 3 כבר יצא מתחומי האצטדיון.

נאשם 3, נהג לתחנת הדלק ומילא את מיכל הרכב בדלק, ניסה להצית את הבמה באמצעות מצית ללא הצלחה ובהמשך עזב ראשון את האצטדיון.

באשר לאירוע ההצתה, הגם שהיה זה נאשם 3 אשר הגה את הרעיון, בפועל דווקא חלקו במעשה היה קטן

יותר מחלקם של נאשמים 1 ו- 2.

בנוסף על האמור, כאשר סוכלה התוכנית של הנאשמים, האצטדיון שוקם וההופעה התקיימה בנוכחות כ- 3,000 איש, התקשר נאשם 2 אשר ביקש פעם נוספת לסכל את התקיימות ההופעה, למוקד 100 של המשטרה ואמר למוקדנית כי הוטמנה פצצה במקום האירוע וכי אם לא יפנו את כולם תוך 10 דקות, יפעיל את הפצצה. בכך יש כדי ללמד על נחישותו והתמדתו של נאשם 2 לפעול לסיכול ההופעה.

ג. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה;** באשר לאישום השני, אין ספק באשר לסכנה הפוטנציאלית הגלומה במעשה הצתה. הגם שמדובר בהצתה שנעשתה במקום פתוח, שאינו בקרבת בתי מגורים, טיבה של אש היא שאין לדעת כיצד היא תתפשט ובמי היא תפגע, וקשה מראש לאמוד את נזקה הפוטנציאליים ונזקים אלו עלולים להיות קטלניים ורבי היקף.

פוטנציאל הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה משפיע בעבירת ההצתה באופן משמעותי על מדרג החומרה של העבירה, כפי שהבהיר כב' השופט י' עמית בע"פ 4036/13 **אמארה נ' מדינת ישראל** (5.10.14)

"עבירת ההצתה כשלעצמה, גם כשהיא מתייחסת לרכוש בלבד, נתפסת כעבירה חמורה, בין היתר בשל הפוטנציאל לגרימת נזק לגוף, בבחינת "אוי לגפרור שהצית להבה, שסופה ואחריתה מי ישרנה" (ע"פ 728/13 עווידה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (20.11.2013)). סעיף 448(א) לחוק העונשין קובע מדרג של חומרה בעבירות הצתה... בתוך מדרג זה ניתן להצביע על מדרגי ביניים של חומרה, מה שיכול להסביר את הסיבה לכך שהענישה הנלווית לעבירת ההצתה אינה אחידה ונעה על סקאלה רחבה... הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידית של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פיזיות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש כמו במקרה דנן. מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה".

נדמה כי נסיבות המקרה דנן, בשים לב למיקום האצטדיון, לכך שההצתה בוצעה בשעות הלילה (סביב שעת חצות) ולאופן ביצוע ההצתה, בהתייחס למדרג המתואר לעיל, מצביעות על כך שפוטנציאל הסיכון המרכזי היה לפגיעה ברכוש נוסף ולסיכול ההופעה, כאשר פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש היה נמוך יותר.

באשר לאישום השלישי, המיוחס לנאשם 3, הרי שהפעלת מטען הצינור עלולה הייתה לגרום לנזק חמור, אם כי הפעלת המטען נעשתה בשטח פתוח שבו החשש לפגיעה באחרים נמוך יחסית.

ד. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה;** כתוצאה מהמתואר באישום השני, עלו באש כ- 500 כיסאות פלסטיק, רכיבים שונים בבמה, ארון החשמל, עמוד תאורה, חלק מהדשא ונגרמו נזקים כספיים מיידים המוערכים ב- 78,000 ₪.

ה. **הסיבות שהביאו את הנאשמים לבצע את העבירה;** שלושת הנאשמים פעלו באישום השני על רקע תפיסת עולם אידיאולוגית דתית קיצונית אשר מצדיקה שימוש במעשים כוחניים כדי לכפות את ערכיה על האוכלוסייה שאינה מחזיקה באותה אידיאולוגיה דתית. באי-כוח הצדדים נחלקו ביניהם האם

הרקע למעשים היה התמיכה בארגון דאע"ש כטענת המאשימה או על רקע תפיסה אסלאמית כטענת ההגנה, ואולם סבורני כי אין למחלוקת האמורה נפקות לענין העונש. כך או כך המעשים בוצעו על רקע גישה אסלאמית קיצונית, שבה החזיקו הנאשמים, אשר הצדיקה לשיטתם פעולה כוחנית בדרך של הצתה במטרה למנוע את ההופעה אשר נתפסה בעיניהם ככפירה באסלאם. יודגש כי מדובר בהופעה של זמר ערבי ישראלי, אשר נועדה לציבור הערבי בטייבה וסביבתה, קרי: עבור הקהילה שהנאשמים נמנים עליה. על רקע אותה תפיסת עולם בקשו לפגוע בציבור הערבי-מוסלמי, ולמנוע התקיימותו של אירוע תרבות ציבורי המנוגד לתפיסת עולמם, במטרה לכפות את תפיסת עולמם הרדיקלית.

22. בהתאם לתיקון 113 לחוק (סעיף 40 יג'), סבורני כי **מתחם העונש ההולם** באשר לאישום השני ככל שהוא מתייחס לנאשמים 1 ו- 3 הינו החל מ- 20 חודשי מאסר בפועל ועד ל- 52 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנאשם 2, מתחם העונש באישום השני, אשר כולל עבירת איומים, הינו החל מ- 24 חודשי מאסר בפועל ועד ל- 56 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם באשר לאישום השלישי בעבירת החזקת נשק, בהתייחס לנאשם 3 בלבד, הינו החל מ- 8 חודשי מאסר בפועל ועד ל- 16 חודשי מאסר בפועל.

23. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשם

24. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשמים, לרבות בשל גילם:** נאשם 1 הינו צעיר כבן 21, אשר היה בעת ביצוע העבירה בן 20, בשל גילו משתייך לקבוצת ה"בגירים צעירים". נאשם 2 הינו בן 32, התגורר בבית אימו, עבד בעבודה מסודרת עד אשר פוטר בעקבות צמצומים במקום עבודתו. נאשם 3, הינו כבן 27, נשוי ואב לשני ילדים קטנים, אשר עד לביצוע העבירות בתיק דנן ניהל אורח חיים נורמטיבי. הנאשם 3 אף ביצע מספר ניסיונות אובדניים במעצרו. אין ספק כי עונש מאסר בפועל לתקופה משמעותית יפגע בנאשמים ובמשפחתם. כפי שטען ב"כ הנאשם 3, העובדה שמדובר בעבירה "ביטחונית" יש בה כדי להוביל לפגיעה נוספת בבני המשפחה.

ב. **נטילת האחריות של הנאשמים על מעשיהם, וחזרתם למוטב או מאמציהם לחזור למוטב;** הנאשמים הודו במיוחס להם, והביעו חרטה וצער על מעשיהם. בהקשר זה יש לציין כי הנאשם 3 הודה במיוחס לו כבר בחקירתו, וכן הודה באשמה בתחילת ההליך המשפטי, ובהמשך הביע חרטה בפני שירות המבחן ורצון להשתלב בכל תכנית טיפולית. נראה כי תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 3 הינו חיובי יותר מזה שניתן לגבי הנאשם 1. הנאשמים 1-2 לא הודו בחקירתם, תחילה כפרו בבית המשפט בכתב האישום, אך בהמשך הודו באשמה. נאשם 1 בתסקיר שירות המבחן לא נטל אחריות למעשיו, אך לאחר מכן בבית המשפט הביע צער על מעשיו.

ג. **מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה;** משפחתו של הנאשם 1 נרתמה בדרכים שונות בכדי לנסות ולכפר על מעשיו של הנאשם 1 ואף הציעה לתרום

כספים לכיסוי הנזקים. כמו כן העידו הוריו של הנאשם 1 כי בכוונתם לשוב ולהתגורר יחד עם הנאשם 1 בשוודיה, ארץ מוצאה של אמו של הנאשם 1 ומקום הולדתו של הנאשם 1, במטרה לנסות לשקמו.

ד. **שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק**; נאשם 3 הודה כבר בעת חקירתו, שיתף פעולה באופן מלא עם החוקרים ואף הפליל את הנאשמים האחרים ובכך סייע בהבאתם לדין על מעשיהם. כפי שטען ב"כ המאשימה, הנאשם תרם תרומה משמעותית לחקירה ובהמשך לאכיפת האירוע הפלילי, ובשל כך יש להקל בעונשו ביחס לנאשמים 1-2.

ה. **חלופי הזמן מאז ביצוע העבירה** - בכל הנוגע לאישום השלישי לגבי נאשם 3 בלבד (החזקת הנשק), יש לתת את הדעת לכך שמדובר בעבירה משנת 2013.

ו. **עברם הפלילי של הנאשמים**; לחובתו של הנאשם 1 הרשעה אחת משנת 2015 בעבירות של ניסיון לפציעה על ידי שניים או יותר, פציעה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה סתם על ידי שניים או יותר ((ת"פ מח' מרכז-לוד) 38813-04-14 **מדינת ישראל נ' ג'בארה** (20.5.15)). בגינה נידון ל- 5 חודשי מאסר בעבודות שירות, וכן תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי למשך 5 חודשים. בהקשר זה יש לתת את הדעת לכך שההרשעה בעבירה הקודמת הינה בכך שהנאשם, ביחד עם אחר, יידו אבנים לעבר ניידת משטרה. אחת האבנים שהושלכה ניפצה את השימשה הקדמית ופגעה בבטנו של השוטר.

לחובתו של נאשם 2 הרשעה אחת משנת 2009 אשר התיישנה בשנת 2016 בעבירות של ניסיון לתקיפת שוטר, השתתפות בהתפרעות והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, בגינה נידון ל-6 חודשי עבודות שירות ((עפ"ג (מח' מרכז) 14060-05-09 **נאשף נ' מדינת ישראל** (23.9.09) ות"פ (כ"ס) 2471/07 **מדינת ישראל נ' נאשף** (5.4.09)). בהקשר זה יש לתת את הדעת כי על-פי האמור בתיק הקודם הנאשם הצטרף להמון אנשים שהתקהלו עם תום הפגנה באחת מהכניסות לטייבה, והשליך אבנים, יחד עם אחרים, לעבר כביש מס' 444, בו נסעו אותה שעה רכבים אזרחיים ורכבי משטרה.

כלומר, בעברם של הנאשמים 1-2 הרשעה קודמת בעבירות אשר הרקע לביצוען הוא אידיאולוגי או אנטי ממסדי, הגם שבעניין נאשם 2 מדובר בהרשעה שהתיישנה. אין לחובתו של הנאשם 3 עבר פלילי.

25. עוד יש לתת את הדעת לשיקול **הרתעת היחיד** בגדרו של המתחם בפרט בענינים של נאשמים 1 ו-2 בשים לב לעברם הפלילי. עוד יש לתת את הדעת לשיקול הרתעת הרבים בגדרו של המתחם, וזאת בשים לב לחומרת העבירה שמטרתה לפגוע במרקם החיים הציבורי.

26. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשמים עונשים כאמור:

א. באשר לנאשם 1, מאסר בחלקו האמצעי של המתחם.

כמו כן באשר לנאשם 1, סבורני כי יש להפעיל את התנאי אשר הוטל עליו בת"פ (מח' מרכז-לוד) 38813-04-14 **מדינת ישראל נ' ג'בארה** (20.5.15). שם קבע בית המשפט (כב' השופטת ברודי) "מאסר על תנאי למשך חמישה חודשים... אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיות עבירת אלימות מסוג פשע". אין ספק כי במעשיו של הנאשם ישנו יסוד של אלימות, גם אם הופנתה האלימות כלפי רכוש ולא כלפי אדם, ומשכך אין ספק כי התקיימו היסודות של עבירת אלימות.

בהקשר זה יפים דברי בית המשפט העליון (כב' השופט רובינשטיין) ברע"פ 6352/12 **סעדה נ' מדינת ישראל** (23.9.12):

"גם אלימות נגד רכוש אלימות היא... במילון מוגדרת אלימות כ"תוקפנות, שימוש בכוח הזרוע או בנשק". הגדרה זו אינה קובעת מהו נשוא התוקפנות או השימוש בכוח, הנדרש על מנת שתתרחש אלימות, ומכאן שאין הכרח בקרבן בשר ודם לצורך התרחשותה".

- ב. באשר לנאשם 2 מאסר בחלקו האמצעי של המתחם אשר נקבע לגביו.
- ג. באשר לנאשם 3 עונש מאסר בחלקו התחתון יחסית של המתחם הן בנוגע לעבירת ההצתה, והן בנוגע לעבירת החזקת הנשק. כמו-כן, סבורני כי יש להטיל על הנאשם 3 עונש כולל אחד הן בנוגע לאישום השני והן בנוגע לאישום השלישי (החזקת הנשק).

סוף דבר

27. **אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:**

נאשם 1:

- א. **32 חודשי מאסר בפועל** שמניינם מיום מעצרו, 14.9.16.
- ב. הפעלת מאסר על תנאי בן 5 חודשים מת"פ (מח' מרכז-לוד) 38813-04-14 **מדינת ישראל נ' ג'אברה** (20.5.15) אשר ירוצה חודש בחופף וארבעה חודשים במצטבר לעונש שהוטל בגין תיק זה, כך **ססה"כ ירצה הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל** אשר מניינם מיום מעצרו 14.9.16.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירה של הצתה, או עבירה מסוג פשע שתבוצע מתוך מניע גזענות או עוינות לציבור, לפי סעיף 144 ו' לחוק העונשין.
- ד. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מיום שחרורו מן המאסר עבירה מסוג עוון שתבוצע מתוך מניע גזענות או עוינות לציבור, לפי סעיף 144 ו' לחוק העונשין.
- ה. פיצוי בסך 26,000 ₪ לעיריית טיבה. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.3.18, ויועבר לעיריית טיבה לפי פרטים שתמסור המאשימה.

נאשם 2:

- א. **36 חודשי מאסר בפועל**, שמניינם מיום מעצרו, 14.9.16.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירה של הצתה, או עבירה מסוג פשע שתבוצע מתוך מניע גזענות או עוינות לציבור, לפי סעיף 144 ו' לחוק העונשין.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מיום שחרורו מן המאסר עבירה מסוג עוון שתבוצע מתוך מניע גזענות או עוינות לציבור, לפי סעיף 144 ו' לחוק העונשין, או עבירה של איומים.
- ד. פיצוי בסך 26,000 ₪ לעיריית טיבה. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.3.18, ויועבר לעיריית טיבה לפי פרטים שתמסור

עמוד 17

המאשימה.

נאשם 3:

- א. **28 חודשי מאסר בפועל** שמניינם מיום מעצרו, 14.9.16.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירה של הצתה, או עבירה מסוג פשע שתבוצע מתוך מניע גזענות או עוינות לציבור, לפי סעיף 144 ו' לחוק העונשין, או עבירת נשק מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מיום שחרורו מן המאסר עבירה מסוג עוון שתבוצע מתוך מניע גזענות או עוינות לציבור, לפי סעיף 144 ו' לחוק העונשין, או עבירת נשק מסוג עוון.
- ד. פיצוי בסך 26,000 ₪ לעיריית טייבה. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.3.18, ויועבר לעיריית טייבה לפי פרטים שתמסור המאשימה.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק גזר דין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, י' טבת תשע"ח, 28 דצמבר 2017, בנוכחות הצדדים.